

Старата жена застана на прага на кжщичката си и загледа горящия градъ, обхванатъ отъ пламъци и димъ. Оттамъ се носѣше страшенъ гръмъ, писъци, плачъ и ревъ. Освободителнитъ руски войски следъ жестокъ бой напушаха града подъ напора на многобройнитъ Сюлейманови пълчища. Населението бѣгаше заедно съ руситъ и българскитъ опълченци.

Кжщичката на баба Петрана се намираше далечъ отъ града, на пжтя за Балкана. Голѣмиятъ пожаръ не можеше да стигне до нея. Тази самотна жена бѣше храбра и не се страхуваше отъ смъртѣта. Само тя не напустна кжщата си, само тя остана да изпрати отстъпващитъ войски, които преди десетина дни първа посрещна като освободители. Тогава очитъ ѝ плуваха въ радостни сълзи, бликнали като планински ручейчета при втурването на пролѣтния вѣтръ.

Сега престилката ѝ пакъ бършеше разплаканитъ ѝ очи, защото радостѣта бѣше тъй кратка, защото край нея прибѣгваха прашни и обгорени юнаци, а отъ града останаха черни и димящи пепелища.

— Боже, Боже! Помогни ни, Боже! Не ни изоставяй и сега! — прошепна като молитва старата жена и влѣзе въ кжщичката си.

Лѣтниятъ день тъмнѣше. Срѣдъ далечнитъ отслабващи гърмежи на баба Петрана ѝ се чу, че нѣкой простенва вѣнъ. Отвори вратата и се услуша въ тъмнината. Стенанието се повтори. То идѣше откъмъ пжтя.

Баба Петрана, прибрала ржце подъ престилката си, трѣгна да търси охкащия. И недалечъ, при единъ храстъ, тя го намѣри. Клекна до него, повдигна главата му, сложи я на колѣнетъ си и го запита:

— Кжде си раненъ, сине?